

tid at være et Spørgsmaal, om et saadant Afkald er nødvendigt i saa stort Omfang, som Lovforslaget kræver det. Jeg sigter her til Forholdet til Legatarer og Arvinger, som ikke er Tvangsarvinger, altsaa i det hele taget til Personer, hvis Arveret maa siges at bero paa Arveladerens Villie, i alt Fald saaledes, at han, hvis han havde ønsket det, havde kunnet udelukke dem fuldstændigt. For saadanne Personers Vedkommende vil jeg finde det naturligt, at Sikkerhedsstilling allerede paa Forhaand kan frafalde af Arveladeren i hans Testamente. Arveladeren kan, som jeg nævnte før, berøve de paagældende enhver Arveret, og saa synes det da, at han ogsaa maa kunne gøre det mindre, at lade dem være Arvinger, men under den Betingelse, at de uden særligt Krav om Sikkerhed betror Styrelsen til den Mand, som var Arveladerens Tillidsmand, og som maaske i mange Aar har været hans gode Ven og Raadgiver. Ogsaa praktisk vil det vel efter Omstændighederne nok være noget stødende, at Arveladeren i sit Testamente bestemmer, at hans gode Ven og mangeaarige Raadgiver skal behandle Boet, og det uden Sikkerhedsstilling, for saa vidt Arveladeren kan raade derover, og saa Folk, hvis Arveret alene beror paa Arveladerens Villie, alligevel i Strid med hans Ønske skulde kunne forlange Sikkerhed. Det er jo muligt, at de paagældende Arvinger er Fætre og Kusiner, som har staaet den afdøde fjernt, medens derimod Eksekutor har staaet ham overordentlig nær. Det vilde da synes, forekommer det mig, efter Omstændighederne stødende, at disse fjerne Personer i Strid med Arveladerens Villie fordrede Sikkerhed af den, som Arveladeren har haft til Tillidsmand, og som han netop har villet vise uindskrænket Tillid, saa vidt det stod til ham. Det kan imidlertid nærmere overvejes i Udvalget, om der kan findes en bedre Formulering. Det er jo et Spørgsmaal, som ikke kan volde Lovforslaget Vanskeligheder. Og heller ikke tror jeg, at de Overvejelser, som kan anstilles med Hensyn til de andre Paragraffer, paa nogen Maade kan lægge Lovforslaget Sten i Vejen.

Jeg tvivler ikke om, at vi skal kunne naa til et for alle Parter tilfredsstillende Resultat, og ud fra denne Opfattelse skal jeg paa mit Partis Vegne tillade mig at anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Gunnar Fog-Petersen: Det foreliggende Lovforslag tager Sigte paa ved Be-

handlingen af Boer, hvor der er Testaments-eksekutorer, at skabe større Sikkerhed, bedre Tilsyn og hurtigere og bedre Revision end den, som for Tiden finder Sted. Til dette Formaals Fremme foreslaar den højtærede Justitsminister, at der skabes en Sikkerhed for de Værdier, der behandles i Boet, og at der føres et Tilsyn gennem Justitsministeriets Kasseinspektører samt oprettes et særligt Revisionsdepartement eller Embede, der skal foretage denne Revision, saaledes at disse to Opgaver, der hidtil er blevet besørget af Amterne, nu tages derfra og lægges ind under Centraladministrationen.

Jeg tror, der vil være almindelig Enighed om, at der bør ske Ændring paa dette Punkt, og at man vil være Justitsministeren taknemmelig for, at han nu har ført Spørgsmaalet frem til Afgørelse. Men jeg er ikke saa ganske sikker paa, at den Vej, den højtærede Minister foreslaar, er den rette. I Almindelighed er jeg betænkelig ved dette at tage Opgaver fra Institutioner, som man har prøvet og kender og har indarbejdet i Befolkningen, i dette Tilfælde Amterne, og lægge det ind under Centraladministrationen, et nyt Led i den Bestræbelse, der fortsat fra Aar til Aar gaar ud paa at lægge alt ind i Hovedstaden, samle næsten alt det offentlige Liv her. Naar det siges i Bemærkningerne til Lovforslaget og i den højtærede Justitsministers Fremsættelsestale, at fra Amternes Side har det flere Steder skortet paa tilstrækkelig kyndig Kontrol med, at Boernes Behandling fremmedes saaledes, som den burde, og dernæst, at Tilsynet har været uensartet, og at man heller ikke med Hensyn til Afgiftsberegningen har været sikker og øvet nok i at behandle de vanskelige Tilfælde, saa er det rimeligvis rigtigt. Men disse Mangler synes jeg, man burde bøde paa ved Bestemmelser, der satte Amterne i Stand til at øve en kyndig Kontrol, behandle Boerne hurtigt og faa Indsigt i Afgiftsberegningen. Vi har jo Amtér, Amtmænd, Amtskontorer; de lønnes, de har deres Funktioner, og de er ved Retsreformens Gennemførelse blevet fritaget for det Arbejde, som nu er gaaet over til den offentlige Anklagemyndighed. Nu vil man atter fritage dem for et Arbejde, de har haft. Skal da Personalet paa Amtskontorerne indskrænkes i den Anledning, skal der spares Penge der, eller betyder dette blot, at man vil faa mere Frihed rundt om paa Amtskontorerne, hvis Lovforslaget gennemføres?

Det hedder endvidere i Bemærkningerne til Lovforslaget, at man for Revi-